

13/11/2009 EL MODEL ESCOLAR | L'OPINIÓ DELS DIRECTIUS

Els encarregats de centres volen més autoritat i menys paperassa

- Acusen la falta d'estabilitat i creuen que la seva feina ha de ser més reconeguda
- Els voluntaris treballen molt més motivats que els designats a dit

MÉS INFORMACIÓ

• [Els problemes](#)

• [La conselleria preveu acreditar docents per exercir de gestors](#)

• [Els directors podran crear classes amb alumnes d'edats diverses](#)

EDWIN WINKELS
BARCELONA

no són, i ho admeten, la mostra més fiable del peculiar món dels directors de centres educatius. No per dolents, o bons. Estan, sobretot, més motivats que la majoria dels seus companys. Menys *cremats*, potser, però això no vol dir que estiguin sempre molt satisfets amb la seva feina. Però és aquesta motivació la que els ha portat a assistir a Barcelona a la setena Jornada de l'Associació de

Directius de l'Educació Pública de Catalunya (Axia). Pràcticament tots són directors –d'una escola o d'un institut– per voluntat pròpia, no, com ja passa en el 60% dels casos, nomenats a dit per l'administració sense ni tan sols aspirar a dirigir un centre escolar.

Són directors –a primera vista hi ha tantes dones com homes– ansiosos de parlar entre ells, compartir experiències i exigir als governants més claredat, més reconeixement

–tant professional com econòmic– i menys *paperassa*; així podran dirigir els seus centres amb més eficiència, il·lusió i autoritat.

«Ser director s'ha convertit en una feina molt administrativa, perds un temps molt elevat amb els documents», diu Alfred Vilaseca, director de l'IES L'Olivera de La Granadella (les Garrigues); i encara té la sort que és un centre relativament petit. José Antonio Muñoz, director del CEIP Cessar Augusto de Tarragona, fa que sí: «És molta feina de papers, et demanen comptes de la gestió del centre, quan el que t'agradaria és tenir temps per dedicar-te a dirigir-lo».

ALUMNAT DIFERENT / Muñoz fa 10 anys que està al capdavant de la seva escola. Diu que exercir de director és ara «més difícil» que fa una dècada. «Sempre et trobes entre l'Administració, per un costat, i el professorat i els pares. A més, l'alumnat és molt diferent ara. No només per la immigració, sinó perquè amb les noves tecnologies tenen molt més accés a la informació. Abans, el professor, el col·legi, era gairebé la seva única font d'aprenentatge».

És una evolució, la tecnològica, en què no tots els professors i directors, sobretot els més veterans, han pogut seguir el mateix ritme que els seus alumnes. Una mostra és que les pàgines web de molts centres són encara molt precàries o gairebé inexistents. Rejovenir l'escola és una de les principals raons per les quals Aurora Reyes es va presentar al càrrec de directora del CEIP Laragai de Vilanova i la Geltrú (Garraf), càrrec que ocuparà quan l'actual es jubili. Amb 36 anys, es veu com «una de les més joves» presents en la reunió de Barcelona. «La majoria tenen entre 45 i 50 anys i en el meu col·legi n'hi ha bastants a punt de jubilar-se. Vull una escola més jove. El problema és que a la meua edat, amb fills petits, no tothom pot o vol tantes hores de dedicació per dirigir un col·legi».

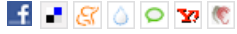
Els seus propis fills van a la mateixa escola on ella imparteix ara classes, però la motivació d'aquests directors va més enllà de l'ensenyament de la seva pròpia família. Els que s'hi presenten voluntaris han de fer-ho amb un pla, un projecte concret. «Així, quan et nomenen, et sents molt implicat. Aquest projecte és el llibre de ruta per millorar les coses, adaptar el centre a les noves realitats. El que vols és aconseguir una millora de les expectatives, dels objectius acadèmics», manifesta Alfred Vilaseca, que lamenta que els canvis de govern i lleis educatives provoquin tanta inestabilitat.

MILLOR REMUNERACIÓ / Tot i els obstacles i les tantes coses que cal millorar, Núria Solanas encara no s'ha desmoralitzat després de 18 anys al capdavant del CEIP Josep Pallerola, a Sant Celoni (Vallès Oriental). «Estic a gust, sempre he tingut moltes ganes de tirar endavant l'escola». Que no vol dir que no quedin coses per demanar. Tot al contrari. Hi ha molt per fer encara. «La direcció hauria d'estar més reconeguda i més ben remunerada. El que no pot ser és que després de ser directora acabis sent mestra una altra vegada». Una altra cosa: «Que t'atorguin des de les administracions un lideratge més gran, més capacitat per prendre decisions». I una tercera petició: «Plantilles de professors més estables. Hi ha massa canvis, continuament». Sort que ella, com els altres tres, és directora per voluntat pròpia. Amb motivació.

PARTICIPACIÓ

- Compartir

- ¿Què són aquests serveis?

EINES

- Sigues el primer a conèixer aquesta notícia amb l'aplicació **ÚLTIMA HORA**
- Rep El PERIODICO al teu correu amb el Butlletí de titulars.
- Fes-te fan d'EL PERIÓDICO a **FACEBOOK**. [Clica aquí.](#)
- EL PERIÓDICO a **TWITTER**.